

Az

ETO MISSZIÓJA

Aligha emlékeznek a magyar szurkolók olyan valóságos nép-ünnepélyre dagadó örömmámorra, mint amilyenek tanúi voltunk Győrött a DWS Amsterdam feletti győzelem után. A diadalittas közönség betódult a játéktérre, vállára vette, sőt levegőbe dobálta a játékosokat, később csoportokba verődve járták a várost, szavalókórusokkal ünneplve kedvenceiket, a nagy siker kiharcolóit. Minden túlzás nélkül elmondhatjuk, hogy tomboló öröm hullámozott végig az egész városon.

Nem csodálkoztunk! Tényleg nagy diadal — s hozzátehetjük, nemcsak Győr sportjának, hanem a magyar labdarúgásnak diadala. A Győri ETO ezzel az eredményével fővárosi nagy csapataink után szintén feliratkozott a nemzetközi labdarúgótörténelem lapjaira, hiszen az eljövendő hetekben együtt fogják emlegetni Európa legjobbjait.

Ugy érezzük, hogy a nagy siker mellett érdemes szót tenni még azt a missziót is, amit a győri csapat kitűnő eredményével teljesített. Már az 1963-as bajnokságával is felhívta a figyelmet nemcsak önmagára, hanem általában a vidéki sportban rejlő erőkre és lehetőségekre. Az ETO nemzetközi sikere azt bizonyítja, hogy eljött az ideje annak, amikor a vidék sportját már nemcsak mint a főváros sportéletének utánpótlási bázisát kell figyelembe venni. Bizonyítható — az ETO-n kívül más vidéki egyesületekkel, a labdarúgáson kívül más sportágakban is —, hogy a vidék sportja kezd egyenrangú versenytársként jelentkezni a fővárosi sporttal szemben.

Az utóbbi években végre helyes irányban fejlődő, valóban országosan szervezett sportéletünknek ezt a jelenségét, tovább lehet és kell is fejleszteni.

A Győri ETO frontáttörést hajtott végre. Reméljük, hogy nagy-szerű példája követőkre is talál. Vidéki városaink sportvezetői belátják, hogy előttük is nyitva áll az út, mert az erők összefogásával, céltudatos munkával egyre több vidéki városunk törhet az élvonalba és írhatja be a nevét a sporttörténelem könyveibe.

(pásztor)

Magyar csapat Európa legjobb négy együttese között! A Győri ETO legénysége, a DWS Amsterdam elleni meccs előtt. Álló sor, balról jobbra: Hidegkuti Nándor edző, Keglovich, Palotai, Győrfi, Orosz, Orbán, Máté, Tamás, Kovács István intéző. Elöl: Kiss, Tóth, Korsós, Povázzai

BOLDOGSÁG

VÁRODÖRZETE

A nagy mérkőzésről már csaknem mindent megírtak fürge riporterek-kollégáim, nem lenne hát értelme akciók leírásának, egyes játékosok kiemelésének. Egyet azonban még most, napokkal a meccs után is le kell szögezni: igaz, hogy a játék színvonala nem volt magas, de ki vár ilyen meccstől ilyesmit. Izgalom, küzdelem, „hajtás”, rendkívül gyors, változatos játék, kimaradt helyezetek sora, szerencse és balszerencse viszont 90 percen át leköttötte száz- és százazrek figyelmét. Hála a tévé- és rádióközvetítésnek. Kilencven perc tömény izgalmat jelentett ez a mérkőzés, és amikor Szepesi György a rádió népszerű riportere befejezte közvetítését, ezt mondta:

— Noha soros-kapcsolásos közvetítést adtunk, Rómából és innen Győrből, nem tudok hirtelenében visszaemlékezni, hogy melyik másfél órási közvetítésben zsúfolódott össze ennyi izgalom.

Ostromol a hazai együttes, rohamot roham után vezet az amsterdami kapura, de vendégeink hallatlan szívóssággal, elszántsággal védekeznek. Győrfi jobb belsővel küldött lövése nyomán a labda elsuhan Flinkveugel lába mellett. Győrfi mögött Korsós. Győri ETO—DWS Amsterdam 1:0

Mr. Talbot — igazi sportember

Mire a mérkőzés előtt kikeveredtem a két öltözőből, a külsőben nagyszerűen előkészített sajtóterazon egyetlen ülőhely sem maradt. Kénytelen voltam a szertárból széket kölcsönkérni s a két „kispad” közé téve, azon ülve végigizgulni a viadalt. (Nemzetközi kupamérkőzésen — eltérően a bajnoki meccsektől — az újságírónak is szabad izgulnia.) Középről hallottam tehát a játékosok egy-egy, egymást biztató vagy korholó szavát csakúgy, mint a két edzőét. Vérmérséklet dolgában az angol Leslie Talbot magasan verte Hidegkutit, az „Öreg”-et. Nándi is ideges volt, hiszen a rágógumi pillanatra sem állt meg a szájában. Viszont nem ugrált fel s nagyon ritkán kiáltott be egy-egy szót valamelyik játékosának. Talbot mester? Tízmásodpercenként felugrott, hármalt lépett a partvonal felé, s kiabálva adott utasításokat „fiainak”. De ha

Két perccel a győzelem után... Győrfi (mint a többiek is) az önfelédten ünneplő szurkolók vállán

ülve maradt, akkor is állandóan biztatta a játékosokat. Minden mondata az angol „go on”-nal kezdődött — azaz: gyerünk, gyerünk, menj fel, menj rá —, és zengzetes holland szavakkal folytatódott, amelyekben nyilván részletes utasítást adott Temmingéknek.

A lefújás utáni pillanatokban — bármilyen nagy lehetett a szívfájdalma — igazi sportemberhez méltóan Hidegkuti felé fordult, hogy gratuláljon neki. Stoppoltam: másfél percet kellett várnia, amíg a magyar edző kiszabadult az ölelő karokból.

De megvárta és kezetrázott kollégájával.

Kedves jelenet volt.

Öröm az ikstedik hatványon

Hát igen. Ehhez hasonló kedves jelenetnek még órákon át tanúja lehetett a figyelmes szemlélő. Ölelések, csókok a pálya közepén, a nézőtéren, a kispadon, ugyanez később az öltözőben, majd a város legkülönbözőbb pontjain. A népes holland szurkolótábor és per-

A holland szurkolók zászlók, transzparensok alatt vonultak ki, néhányan különböző „áruhát” öltöttek...

sze magukat a holland játékosokat, vezetőket leszámítva, mindenki örült, a város aprajagya boldog volt.

— Ilyen valóban még nem volt! Egy vidéki csapat Európa legjobb négy együttese között! Nézzük a statisztikát arról, hogy mely külföldi vagy hazai klubok, illetve csapatok szerepeltek eddig a legjobb négy között. Olyanokat talál az ember a névsorban — a győzteseken, tehát a Real Madridon, a Benficán, a Milánon és az Interen kívül — mint az Atletico Madrid, a Vasas, a Manchester United, a Fiorentina, a Glasgow Rangers, az FC Barcelona, a Hamburger SV, a bécsi Rapid, a Dundee és a Borussia Dortmund.

Ki mit mond?

Barcs Sándor, az UEFA alnöke:

— Az ETO minden elismerést megérdemel hallatlan bravúráért. Teljesen mellékes, hogy milyen volt a sorsolás, mert — ne felejtsük el — ez is a kupaküzdelmekhez tartozik, akár a góllövés vagy a kapufa. Nem tartozom azok közé, akik peszsimistán szemlélik a Győr további szereplési esélyeit.

Solti Dezső, az Internazionale magyar származású menedzserre:

— A Győr bebizonyította, hogy igazi kupacsapat. Idény közben, amikor már egy sereg bajnoki meccs lesz a háta mö-

gött, bármelyik európai nagy csapatnak méltó ellenfele lehet.

Döbörhegyi Ernő, az ETO szakosztályi elnöke:

— De jó lenne, ha a Liverpool kiverné a kölnieket, s a március 23-i sorsolás alapján a Liverpoollal kerülnénk szembe...

Hidegkuti Nándor:

— Egy kupameccsen nem a szépség fontos, hanem a továbbjutás.

W. Jongbloed, az amsterdamiak kapusa:

— A Győr megérdemelte, noha balszerencsés góllal veszítettünk, főként az én hibából. Úgy hiszem, abba hagyom a futballozást.

(Erre persze még alszik egyet-kettőt a rokonszenves holland fiú.)

K. L. Koopmans, a neves holland sportszakíró:

— Az ETO eredményesebben harcolt, több nagy helyzete volt. Nem szólhatunk semmit, megérdemelte a győzelmet. Jó lenne, ha a következő fordulón is túljutna, s ezt szívből kívánom. Részben azért is, mert akkor utólag elmondhatnánk, hogy a döntő egyik résztvevőjével szemben estünk ki.

Csakis a Népstadionban!

Nem lehet beleszólni abba, hogy az ETO hol rendezi meg a következő BEK-mérkőzését. Noha a szervezés, a rendezés, a rend szinte tökéletes volt, mégis úgy gondolom, hogy bármelyik csapattal hozza össze a sorsolás az ETO-t, az Interrel, a Benficával (nyilván kiveri a Real Madridot), vagy a Liverpool—Köln győztesével, holtbiztos, hogy a Népstadion nagy befogadóképességű nézőterére volna szükség. Az ETO hűségese szurkolói számára pedig indítani lehet Pestre — ha szükséges — négy-öt különvonatot, különbuszokat.

Az ország sportkultúrája megköveteli, hogy az ETO—Liverpool, esetleg Benfica, Internazionale vagy Köln kupamérkőzés a Népstadionban kerüljön sorra.

Szűcs László

Orosz Laci 90 percen át az egész pályát bejárta. Az egyik pillanatban a holland kapu előtt tűnt fel, a másikban a saját 16-osán szerelt. Itt éppen Jongbloed kapuját veszélyezteti

Ami boldogság az egyiknek, az bánatot jelent a másiknak... Régi igazság ez, s az ETO pályáján a 87. percben érvényesült. Gólja után Pováczsai magasba emeli a kezét, Győri rohan hozzá egy ölelésre, Korsós Pista pedig örömeiben bukfcenet vet. Két holland viszont búsan lógatja fejét...

Jongbloed kapus kétségbeesetten rogy le a földre, arca sírásra torzul. Érti a derék kapus, hogy ezt a hátrányt a hátralevő időben már nem lehet kiegyenlíteni...

S néhány másodperc múlva Israel, a holland jobbfejedet támogatja fel a most már valóban zokogó kapust. Bizonyára vigasztalja is, bár az ő arca is roppant szomorúságot tükröz

(Almási László és Hemző Károly felvételei)